

مُدْبِرينَ
 "Vallahi siz arkanızı dönüp gittikten sonra putlarınıza bir tuzak kuracağım.
فَجَعَلَهُمْ
جُذَاذًا
اِلَّا
كَبيرًا
لَهُمْ
لَعَلَّهُمْ
اِلَيْهِ
يَرْجِعُونَ
 Arkasından o putları kırıp parça parça etti, fakat bilgisine (!) başvurular
diye en büyük putu sağlam bıraktı.”[\[1\]](#) Onlara verdiği bir ders vardı. Hz.
Peygamber ve beraberindeki sahabeler yıllarca Mekke’de kaldılar.Düşünseize
Mekke de Yasir ailesi işkence çekiyor ve Müslümanların ellerinden bir şey
gelmiyordu. Ammar’ın bedeni işkenceyle dağlansa bile içi rahattı. Şuurunu
kaybetme noktasına gelinceye kadar işkence ettiler ve sonunda kendi ilahları için hayır
söylemesini istediler ve Ammarda dediklerini yapıverdi. Sonra pişmanlık içerisine
girdi. Ama iş işten geçmişti. Rasulullah ile konuştuktan sonra rahatlamıştı.
مَنْ كَفَرَ
بِاللّهِ
مِنْ بَعْدِ
ايمَانِه
اِلَّا مَنْ
اُكْرِهَ
وَقَلْبُهُ
مُطْمَئِنٌّ
بِالْايمَانِ
وَلكِنْ مَنْ
شَرَحَ
بِالْكُفْرِ
صَدْرًا
فَعَلَيْهِمْ
غَضَبٌ مِنَ
اللّهِ
وَلَهُمْ
عَذَابٌ
عَظيمٌ “ İman ettikten sonra kâfir olanlar,
Allah'ın gazabına uğrarlar, onun için büyük bir azap vardır. Yalnız bu
hüküm, kalpleri kesin bir imanın hazzı ile donanmış olduğu halde baskı altında
kalanlar için değil, fakat gönüllerinin kapısını inkârcılığa açanlar
için geçerlidir.”[\[2\]](#) Alacağını almıştı Ammar ne mutlu ona ki müjde onun
vasıtasıyla tüm inananlarındı. Düşünürsek çok farklı boyutlarda
buluruz kendimizi. Hâlbuki Ammar, onların ilahlarını övmüştü. Fakat o
bundan yargılanmayacaktı. Neden dersiniz? Düşünmeye kafa yormaya gerek yok.
Onların imanı kalbe öyle bir yerleşmişti ki kimse çıkaramazdı. Sadece diliyle onları
söylemişti. Onun bu sözlerinin zerresi bile kalbine inmedi. Onların iman
edip ilah olarak Allah’ı bilmeleri, hayatlarında değişimi gerçekleştiriyordu. Daha elle
tutulur kitapları bile yoktu. Sadece Peygamberimizin onlara anlattığı birkaç ayet vardı.

Müslüman olmanın ilk şartı olan “Kelimeyi Tevhid”, değişimi başlatıyor, eski hayatlarını bir kalemde siliyorlardı. Hâlbuki bu kelimeyi Ebu Cehil ve onun gibi birçok kâfir duyuyordu. Bu kelime bir kısmını Allah katında başka bir insan yaparken, O’na savaş açanları ise başka bir insan haline getiriyordu. Ne kadar iyi anlıyoruz desek te onların anladığı gibi anlamadığımız gün gibi aşikâr. Neden dersek Müslüman olan tüm şahsiyetler iman ettikten sonra geçmişle ilgili tüm bağlarını koparıyorlar-akraba ilişkileri hariç- Yeniden kendilerine bir yaşam çizgisi çiziyorlar. Hem öyle bir yaşam ki eski yaşantılarından çok daha zor, çok daha meşakkatli, çok daha eziyetli bir yaşam. Ama asla geri dönüş olmuyor. Bu şundan kaynaklanıyor olabilir. Peygamber efendimiz vasıtasıyla Kuran’la tanışan o insanlar Kelimeyi Tevhid de ne dediklerini çok iyi biliyorlardı. Onlara karşı çıkan güruh da neye karşı çıktıklarını çok iyi biliyorlardı. Dışarıdan bakılacak olursa aslında bu bir sözden ibaret gibi görünse de kâfirlerin taa Medinelere kadar gelip Müslümanlarla savaş yapmayı göze aldırın bir şeydi bu. Hâlbuki diyebilirdi; “Tamam Muhammed’i ve arkadaşlarını Mekke’den kovduk artık orada ne yaparsa yapsınlar bize bulaşmasınlar”. Ama onlar böyle demeden sürekli savaş ve intikam peşinde oldular. Çoğu zaman kendileri için kutsal sayılan aylarda bile savaşarak kinlerinin ne denli olduğunu tarih sahnesine yazdılar. Muhterem Müslümanlar Hayatımızda hep “önce” ve “sonra”lar vardır. Nice insanlar ciddi değişimler göstererek hayatlarının önçelerini, sonralarına inkılab ettirmişlerdir. İnsan gibi, her zaman kendisini değiştirecek, iyiye veya daha kötüye götürecek cihazlara sahip olan bir varlık için de bu hep olacaktır. İnsanlık tarihinde önce ve sonraların en güzel örneklerini Peygamber Efendimiz’in (a.s.v) arkadaşları olan Ashâbı Kiram’da görüyoruz. Onlar ehl-i küfür ve putperest olan anne ve babaların çocukları olarak yaşarken bu değişimin en güzel misallerini bizzat üzerlerinde göstererek, iman nurunun güzelliği ile Allah (c.c) ve Resûlü’nün (a.s.v) ziyade övgülerine kavuşmuşlar, vasıfları Kur’ân-ı Kerim’de anlatılmış. Ve peygamberlerinin (a.s.v) diliyle gökdeki yıldızlar olmuşlardır. Değişim nereden başlayacak? Nefis ve şeytan insan nefes aldıkça onlarla beraberdir. İnsan ve İslâm okulunun her sınıfında ayrı yüzleri ile ortaya çıklarlar. Kur’ân öğrenmeye kesin kararlılık gösterdi iseniz bunu anlar ve itiraz etmez. Siz öğrenirsiniz ama onu size okutmaz, yaşatmaz. Sizi bir ömür boyu ana sınıfında okutur ve ecel ile mezun eder. İkinci sınıfa geçirtmez. İkinci sınıfa geçseniz dahi oyunlar başkadır ve böyle devam eder. Bu değişim yaşanırken çok ciddi, seviyeli bir metod izlenmiş ve neticede hayırlı muvaffakiyetler de gelmiştir. Önçelikle Ashab-ı Kiram, Habîb-i Ekrem Efendimiz’in (a.s.v) tebliğ ettiği Kur’ân-ı Kerim’in “kendilerine hitab ettiği” hakîkatini çok iyi anlamışlar. Her biri “bu hitap banadır, Rabbim benimle konuşuyor, beni muhatab alıyor” mantığıyla çok değişik meslek guruplarında olmalarına rağmen, Kur’ân âyetlerine canlarından daha kıymetli olarak sahip çıkmışlar ve Kur’ân’da Cenâb-ı Hakk’ın “hayırlı ümmet” diye vasıflandırdığı “öğrenir, beller ve başkasına öğretir” mantığıyla yaşamışlar. Bugün bizim sormakta ve cevabını bildiğimiz halde yaşamakta zorlandığımız soruyu onlar ta başta sormuşlar: “Acaba Kur’ân sadece Peygamber Efendimize (a.s.v) mi inmiştir?” Bugün asırlar sonra bu soru şu şekli alabilir. “Acaba Kur’ân sadece Efendimize, ashâba, evliyâya sâlihlere, ecdadımıza mi inmiştir?” Yani onlara inmekle, mesuliyet bizim

üzerimizden düşmüş müdür? Hadisenin bize bakan ciheti nedir? Yaşadığımız şu asır bu muhasebenin sayısız numûnelerini taşımaktadır. İnsanlar neden bu hale düştüğümüzün hesaplarını yaparken bir türlü kendilerine Kur’ân’ın bir emri olarak verilen bu vazifenin neresinde olduklarını sorgulamamışlardır ve sorgulamamaktadırlar. Cenâb-ı Hak hitap buyurmuş

كُنْتُمْ
خَيْرَ
اُمَّةٍ
اُخْرِجَتْ
لِلنَّاسِ “(Ey ümmet-i Muhammed!) Siz insanlar (ın iyiliği) için ortaya çıkarılmış en hayırlı bir ümmetsiniz” Cenâb-ı Hak ümmet-i Muhammed’e bütün insanlığın iyiliği için azim bir vazife yüklemiştir. Bu vazife öyle büyük bir vazifedir ki hiç bir beşerî cereyana âlet edilemez ve hiç bir beşerî cereyan tarafından da tenkit edilemez. Cenâb-ı Hak (c.c) âyet-i kerimenin devamında bu hayırlı ümmete yüklediği vazifeyi şöyle ifade eder

تَاْمُرُونَ
بِالْمَعْرُوَتَنْهَوْنَ عَنِ
الْمُنْكَرِ
وَتُؤْمِنُونَ بِاللّهِ “iyiliği emreder, kötülüğü nehyeder ve Allah’a iman edersiniz.” [\[3\]](#) Kendisine Müslüman diyen herkese hitap eden bu emir asırlardır değişimin menbaı olmuş ve çok hayırlı neticeler vermiştir. Müslümanın eliti, sosyetaesi, zengini, makamlısı olmaz. Herkes Kur’ân’a talebedir.

اِنَّ
اَكْرَمَكُمْ عِنْدَ
اللّهِ
اَتْقيكُمْ
Üstünük ancak Allah (c.c) katında ve takvadadır.[\[4\]](#) O da başkalarına gösterilecek bir üstünük değil, Allah’ın (c.c) hoşnut olacağı bir üstünüktür. “İyiliği emir eden ve kötülükten nehiy eden hayırlı bir topluluk, Kur’ân’ın şu müjdesine muhatabdır:

وَلْتَكُنْ
مِنْكُمْ
اُمَّةٌ
يَدْعُونَ
اِلَى
الْخَيْرِ
وَيَاْمُرُونَ
بِالْمَعْرُوفِ
وَيَنْهَوْنِِ

14; عَنِ
الْمُنْكَرِ
“İçinizden hayra çâğırın, iyiliği emredip kötülükten men eden
bir topluluk bulunsun. İşte kurtuluşa eren onlardır”[5]. Şimdi, “Nereden nereye
geldik?” değil de “Kendimizi nereden nereye getirdik?” sorusunu biraz
düşünebiliriz. Üzerimize düşün vazifeleri ne kadar yaptık ve yapmaktayız?
Etrafımızı, kendi yakınlarımızdan başlayarak usulüne göre ne kadar uyardık? Ve bundan
sonraki programımız nedir? Acaba birileri, bizim yerimize yaşadığımız toplumu değiştirebilir mi?
Hep dua etsek ama hayatımızla bu duaların gereğini yerine getirmesek, bir gün
kalktığımızda bu yaşadığımız hayatı, insanları değişmiş bulabilir miyiz? Yoksa değişime
başlayacağımız yer önce kendimiz midir? Cenâb-ı Hak Kur’ân-ı
Kerim’de اِنَّ
اللّهَ لَا
يُغَيِّرُ
مَا بِقَوْمٍ
حَتّى
يُغَيِّرُوا
مَا
بِاَنْفُسِه
مْ “Bir kavim kendilerinde bulunan iyi hali değiştirmedikçe Allah
onlarda bulunan nimeti değiştirmez.”[6] buyuruyor. Bu hal içimizde bulunan hal
için de geçerlidir. Biz halimizden memnunsak, bu böyle devam etmez. Aynı
kararda da kalmaz. Ancak daha kötüye gider. Hazır işe kendimizden başlamışken şu
sorunun sorulması çok çok elzemedir. “Kısa bir dünya hayatı için
sınıf bu kadar uğraş verilirken ebedi hayat için ne uğraş veriyoruz. Bu konuda
Örneğimiz yok! Bize kim örnek olacak? Diyemeyiz. Bakınız Kur’ân
ne buyuruyor.. لَقَدْ
كَانَ لَكُمْ
فى رَسُولِ
اللّهِ
اُسْوَةٌ
حَسَنَةٌ
لِمَنْ كَانَ
يَرْجُوا
اللّهَ
وَالْيَوْمَ
الْاخِرَ
وَذَكَرَ
اللّهَ
كَثيرً “Yemin olsun ki, sizin için,
Allah’a ve ahiret gününe kavuşmayı umanlar ve Allah’ı çok
ananlar için Allah’ın Resulünde güzel bir örnek vardır.”[7]
Zira “bütün ahlak-ı hamîdenin en yüksekleri o zat (s.a.v.)’de
ictima etmiş olduğuna bütün âlem şahadet ediyor.”[8] Asırların, gidişatın
rengini ve şeklini değiştiren, sohbetinin asırlar sonra insibağ ve inikâsıyla bile kurumuş
toprakları yeşillendiren, karanlıkları nura çeviren bir örnek elbette ve hiç
&şüphesiz bizlerin hayatını da en makbul bir şekilde değiştirecek numûnelerle doludur.
İşte bu cihettedir ki “Sünnet-i seniyye saadet-i dareynin (her iki dünya

saadetinin) temel taşıdır. Kemâlâtın madeni ve menbaıdır.”[\[9\]](#) Önce kendi nefsimizi olmak üzere bütün ehl-i irfanı Kur’ân ve Sünnet ışığında

وَلَاتَهِنُوا

وَلَاتَحْزَنُوا “Gevşemeyin, üzülmeyin!”[\[10\]](#), ikazları ile Kur’ân’n tereshuhatı olan iman ve Kur’ân hakîkatleri ile değişime ve değiştirme vazifesine davet ediyoruz. Biliyoruz ki son nefesimize kadar insanlık, hak ve hakîkat yolunda değişecek ve değiştirecek birçok hallerimiz vardır ve olacaktır.

Hallerimiz ve ahvallerimizin halıkı olan Allahımızın, bu hallerimizi daha güzel hallere inkılab ettirmesini, ziyadesiyle duâ ederek, isterken imanla değişecek olan bazı ahvellerimize bakalım. İman, Egoizmi ve bencilliği ortadan kaldırır Tarih boyunca ilâhî dinlerin hepsinde de “kendin için istediğini kardeşin için de iste” anlamına gelecek buyruklar hep olmuştur. Hatta bir tercih yapmamız gerektiğinde, kardeşimizin mutluluğunu bizimkine tercih etmemiz istenmiştir. Kur’an-ı Kerîm’de, sahâbe-i kirâm bize tanıtılırken,

وَالَّذينَ

تَبَوَّؤُ

الدَّارَ

وَالْايمَانَمِنْ

قَبْلِهِمْ

يُحِبُّونَ

مَنْ هَاجَرَ

اِلَيْهِمْ

وَلَا

يَجِدُونَ فى

صُدُورِهِمْ

حَاجَةً

مِمَّا

اُوتُوا

وَيُؤْثِرُونَ عَلى

اَنْفُسِهِمْ

وَلَوْ كَانَ

بِهِمْ

خَصَاصَةٌ

وَمَنْ يُوقَ

شُحَّ

نَفْسِه

فَاُولئِكَ

هُمُ

الْمُفْلِحُوَ “Onlar, kendileri darlık içinde olsalar bile, diğerlerini

(Mekke’den Medine’ye göç edenleri) kendi öz canlarına tercih ederler”[\[11\]](#) buyrulur. Resûlullah da, “Kendin için istediğini

kardeşin için de istemedikçe mümin sayılmazsın” buyuruyor.

Kur'an-ı Kerim'de belirtildiği gibi, Allah dünyayı ve ondaki nimetleri elbette kullarının faydalanması için yarattı. Ama Yüce Rabbimiz ayrıca bunlarla bizi imtihan etmekte, fedakârılığımızı denemektedir. Sahip olduklarımızı başkasından kıskanarak yaşamak ikelliktir. Oysa başka insanların, hatta canlıların da bu nimetlerden pay alması için ¸alışmayız. Üstün insanlık bundadır, aziz cemaat... Bizi yücelten, iyi insan yapan, yediklerimiz değil, yedirdiklerimizdir. İâhî irşadın en genel telkinlerinden biridir bu... Ama günümüz insan ilişkilerine hakim olan eğilimler, geniş öl¸üde bencil, bireyci, ¸ıkarıcı duygulardır. Dünyayı -ne yazık ki- büyük öl¸üde bu ilkel duygular yönetiyor. Günümüz dünyasında yaşanan büyük gerilimlerin, krizlerin, şiddet olaylarının, savaşların arkasında bu yıkıcı duygular bulunuyor. [\[12\]](#) Ancak din bu batıl felsefeyi tümüyle ortadan kaldırır. Dinle birlikte insan Allah'a ve i¸inde yaşadığı topluma karşı olan sorumluluklarının bilincine varır. Allah'ın Rahman ve Rahim sıfatlarını bilen, Allah'ın şefkatini ve merhametini düşünen ve ¸evresindeki insanları Allah'ın birer tecellileri olarak gören bir insan doğal olarak yardımsever ve hayırsever bir tavır gösterir. Dinin getirdiği terbiye insanın nefsinin terbiye etmesine, dolayısıyla da sadece kendi istek ve arzuları için değil, tüm insanlığın hayrı ve iyiliği için ¸alışmasına vesile olur. İnsanların rahatsızlığını, sıkıntılarını, zorluklarını ortadan kaldırma konusunda Allah'ın kendisine yüklediği sorumluluğun bilinciyle insanların ihtiya¸larına karşı umursuz davranamaz. Maddi zorluk için olan insanların bu zorluğu aşması için onlara destek olur, sorunları olan insanların sorunlarını ¸özmeleri için onlara yol gösterir, haksızlığa uğrayan bir kişinin hakkını korur, adaletsizliklere engel olur, kimsenin zulmüm görmesine müsaade etmez. Evet, iman zulmü adalete, umursuzluğu duyarlılığa, acımasızlığı şefkat ve merhamet, bencilliği ise cömertlik ve fedakârılığa ¸evirir. İman, insanlara neşe ve huzur getirir Her insan kendisine doğru yolu gösterecek vicdanla birlikte yaratılmıştır. Ancak inkar edenler vicdanlarından yüz ¸evirerek güzel ahlaka uymayı reddederler. Onlar vicdanları kendilerine ısrarla doğruyu gösterdiği halde, bile bile doğruyu uygulamayı reddedenlerdir. Bu tavırlarının bir karşılığı olarak da vicdanlarının sesini dinlemeyen insanlar için Allah dayanılmaz bir i¸ sıkıntısı yaratmıştır. Vicdanlarına uymayan insanlar ömür boyu acı ve ıstırap ¸ekerler, ancak bu bedeni bir ağrı veya herhangi bir sızı gibi değildir. İnsanın kalbine yerleşen bir bunalma duygusudur. Vicdanına karşı yaşayan her insanın için bu azap hissi yerleşir ve hi¸ yok olmaz. İnsan nereye gitse onunla birlikte gelir. Bir eğlence yerine, tatile, işe, eve, alışverişe kalbindeki bu sıkıntıyla birlikte gider. Dünyanın en güzel evine, en lüks kıyafetlerine veya en büyük servetine de sahip olsa vicdanıyla savaştığı sürece için bu sıkıntı ge¸mez. Bu nedenle vicdanlarının emrettiği hayatı yaşamayan insanlar hi¸bir zaman ger¸ek anlamıyla huzuru ve mutluluğu yakalayamazlar. İ¸lerindeki azap hissi neşelenmelerine izin vermez, hayatlarının büyük bir bölümü sıkılarak, şikâyet ederek, hayıflanarak, bedbaht bir halde ge¸er. İnsanın bu kasvetli ruh halinden kurtulabilmesinin tek yolu ise vicdanın sesini dinlemesidir. Vicdanının sesini dinleyen kişi, her şeyden önce Üstün bir Yaratıcının varlığına şahitlik edecektir. Bununla birlikte Rabbine teslim olacak ve O'nun göndermiş olduğu dine tabi olacaktır. Kuran ahlakını yaşamaya başlayan kişi ¸ok kısa sürede bütün sıkıntılarını arınmış olduğunu, mutsuzluğunun yerini neşe ve rahatlığa bıraktığını görecektir. Kalbini imana a¸an bir insan, vicdanının üzerindeki baskıyı kaldırarak son derece neşeli, rahat, hayattan ve yaşamaktan zevk alan, halinden memnun, kanaatkâr ve mutlu bir insan olur. Bulunduğu yere neşe, sevin¸, hareketlilik ve canlılık getirir. Kalbindeki azap yerini imanın huzuruna ve

mutmain ligine bırakır. İman, dünyaya yönellik bütün korkuları yok eder Allah'tan korkmayan bir insanın kalbinde yüzlerce korku vardır. Çünkü Allah'ın güncüne sığınıp dayanmayan bir insan için artık kendisini koruyacağını düşündüğü, yardımını umduğu, zor bir anda güvenebileceği hiçbir varlık kalmaz. Dolayısıyla dünya hayatına yönellik tüm tehlikeler kalbinde tedirginlik ve korku uyandırır. Hastalanmaktan, yaşlanmaktan, fakir kalmaktan, sevdiği insanları kaybetmekten, yalnız kalmaktan, işini kaybetmekten, dedikodudan, küçük düşmekten ve bunun gibi zarar göreceğini düşündüğü herşeyden korkar. Üstelik bu korkular ve tedirginlikler, alınan tedbirlerle ve önlemlerle de azalmaz. Bu insanlar her an kendilerine zarar verebilecek bir olayın başlarına gelmesi endişesiyle yaşamlarını devam ettirirler. Ancak İslam dini tüm bu korkuları silerek yerine tek ve asıl olması gereken bir korku koyar, o da Allah korkusudur. Allah'ı inkar ettiği için sürekli endişe ve tedirginlik içinde yaşayan bir insan, Allah'a iman ettiğinde kalbine rahatlık gelir. Çünkü iman ettiğinde hastalıkları, ölümüleri, afetleri, güzellikleri, neşeyi ve bereketi yaratan, her şeyin sahibi olan ve her şeye gücü yetene teslim olur. Yaşadığı her anın ve başına gelen her olayın Allah'ın kendisi için takdir ettiği kaderi olduğuna iman eder ve Allah'ın kendisi için her zaman en hayırlısını ve en güzeli takdir ettiğini bilir. Allah'a güvenip dayanır, Allah'ın her an kendisini koruyacağını ve başına her ne geliyorsa Allah'ın takdiriyle geldiğinin şuurundadır ve hepsinden razıdır. İman, insanlara tavır mükemmelliği kazandırır İman insanın sahip olduğu tüm olumsuz özellikleri olumluya çevirir. Çevresinde hep sevgisizlik, acımasızlık, merhametsizlik, adaletsizlik, vefasızlık, sadakatsizlik, yalan ve hile görmeye alışmış olan ve tüm bunları olağan karşılayan bir insan, imanla birlikte gerçek sevgi, merhamet, şefkat, vefa ve sadakat ile tanışmış olur. Çünkü Allah insanlara güzel ahlakı ve birbirlerine değer vermelerini emreder. Allah katında her insan eşittir ve güzel ahlak gösterdiği müddetçe güzelliğe layıktır. Bu nedenle iman alaycılığı ve kibiri tevazuya çevirir. İnsanlara karşı kırııcı, küçük düşürücü konuşan bir insan imanla birlikte çevresine iltifat eden, onların güzelliklerini öven, gönül alan bir insan haline gelir. Öfkeli olan ve çevresindekilere sert davranan biri, sakin, hoşgörülü ve merhametli olur. Enaniyetli insanlar imanla birlikte canayakın ve tevazulu bir hale gelirler. Kindar, kıskanç olan insanlar affedici olurlar. Düşüncesiz ve bencil olanlar fedakar ve yardımsever olurlar. İman insanların tavırlarında ve ahlakında büyük bir değişim meydana gelmesine vesile olur. Böylece daha önce insanların ahlakından rahatsız oldukları için uzak durdukları kişileri bile sevilen ve saygı duyulan insanlar haline getirir. İman eden insan kanaatkar olur Halk arasında içinde bulunduğu halden memnun olan ve içinde bulunduğu durumdan şikayet etmeyen insan sayısı çok azdır. Bulduğu ev, yaptığı iş, okuduğu okul, yaşadığı muhit, sahip olduğu arkadaş çevresi insanlar için hep şikayet konusu olur. Hayır gözüyle bakıp, hayır görmeyi öğrenmemiş olan insanların elinde bulunan nimetlerden tatmin olması çok zordur. Bu tip insanlar kolay kolay birşeyden memnun olmazlar. Hayatlarının pek çok anı onlar için yeni bir şikayet malzemesi olur. Hiçbir güzellik onları tatmin etmez ve yeterli gelmez. Yeni bir kıyafet alsalar akılları alamadıkları diğer kıyafetlerde kalır. Yeni bir araba alsalar, daha yeni modeli çıktığında onu alamadıklarına hayıflanırlar. Bir ev sahibi olsalar, daha büyüğünü ve daha güzeli gördüklerinde hemen üzüntüye düşerler. Bunların hepsi cahiliye insanının kanaatkar olmamasından kaynaklanır. Büyük İslam alimi Bediüz zaman Said Nursi de, Kuran ahlakından uzak olmanın insana getirdiği zararları bize

